

Van Porto naar Santiago: een pelgrimstocht vol liefde

Gepubliceerd op: 17 oktober 2023

Pelgrims stappen om uiteenlopende redenen uit hun 'normale leven' om naar Santiago de Compostella te wandelen. De één wil zich meer met de natuur verbonden voelen, terwijl de ander op zoek is naar een antwoord op een persoonlijke vraag. Wat de beweegredenen ook zijn, iedereen loopt met zijn rugzak dezelfde kant op. Toch draait de Camino vaak niet zozeer om het bereiken van die eindbestemming. Dat merk ik ook nadat ik vanuit Porto vertrokken ben om de Camino Português te lopen. Als ik twee weken en ruim 240 kilometer later in Santiago arriveer, realiseer ik me dat tijdens deze tocht voor mij de inspirerende ontmoetingen en de verhalen over de liefde centraal hebben gestaan.

Tekst & beeld: Maaïke van den Bosch | www.maaikevandenbosch.nl

Voordat ik officieel als pelgrim op pad kan gaan, heb ik een pelgrimspaspoort (credencial) nodig, waarin ik onderweg stempels verzamel. Hiermee mag ik officieel in pelgrimsherbergen (albergues) slapen en kan ik de Compostela (getuigschrift) krijgen. Nadat ik de eerste stempel in de Sé-kathedraal in Porto heb bemachtigd, loop ik met de kust aan mijn linkerhand naar Vila do Conde. Vanuit dit kuststadje volg ik de gele pijlen op de centrale route en ga ik landinwaarts.

Tijdens de eerste kilometers op de Central-route raak ik aan de praat met de 61-jarige Marie uit Duitsland. Omdat ze voor het eerst alleen op reis is, is ze blij dat ze samen met mij wandelt. Als we langs een kilometerpaal lopen, legt ze snel een steentje uit haar tas bij de andere stenen bovenop de paal. Veel pelgrims doen dit om afscheid te nemen van een last of een zorg die ze hebben gedragen.

Meer weten over Wandelmagazine? [Ja graag!](#)

“Zo, ik voel me al een stuk lichter”, zegt ze zichtbaar opgelucht. Ze vertelt dat haar man twee jaar geleden is overleden, waarna ze zelf met vervroegd pensioen ging. “Het leven is kort en met minder geld red ik het ook”, verklaart ze haar besluit. Haar eerste solo-avontuur is deze pelgrimstocht. Een paar meter verderop zien we één wit wolkje in de lucht hangen. Het is een bijzonder gezicht. “Daar zit mijn man op”, zegt Marie beslist. “Hij moedigt me aan.”

Liefde is 60 kilometer lopen en haar spullen weggooien

Na een lange wandeldag richting Vitorino dos Piães ben ik blij dat er in de albergue een gezamenlijke pelgrimsmaaltijd wordt geserveerd.

Waar de één op de Camino afscheid neemt van een geliefde, vindt de ander juist een ‘Camino Love’. Tijdens het diner hang ik net als mijn tafelgenoten aan de lippen van Ernesto uit Panama en zijn lief Sofia uit Italië. Sofia had eigenlijk andere vakantieplannen, maar besloot Ernesto na hun afscheid te gaan verrassen. Gedreven door verliefdheid wandelde ze in één ruk met een veel te zware rugzak maar liefst 60 kilometer door het Portugese platteland om weer bij hem te kunnen zijn. We kijken haar allemaal vol bewondering aan en vragen bijna tegelijk: “Hoe gaat het met je voeten?”

Die blijken nog verrassend oké. Ernesto vertelt lachend verder: “Ik heb de rugzak van Sofia direct een stuk lichter gemaakt. Die megagrote spiegel, die loodzware handtas en dat extra paar hoge hakken konden eruit.” De volgende morgen zie ik ze samen hand in hand hun weg vervolgen. Hij in een oude korte broek met een gevonden stok in zijn handen. Zij in een nepleren legging, volledig in de make-up.

Jarenlang stiekem appen

De 400 meter hoge Alto de Portela Grande is tijdens deze Camino Português de enige echt steile berg. Doordat de goedlachse Luzia uit Brazilië mij vergezelt, gaat de beklimming een stuk makkelijker. Maar onder haar vrolijkheid blijkt een verborgen verdriet schuil te gaan over haar scheiding. Haar ex is getrouwd met de secretaresse waarmee hij jarenlang vreemdging. “Ik heb hem er nooit mee geconfronteerd omdat ik hoopte dat hij voor mij zou kiezen.”

Hij overlaadt Luzia na hun scheiding met meer aandacht dan tijdens hun huwelijk. Ze laat zien dat hij de hele dag door berichtjes stuurt en updates vraagt over haar wandelavontuur. Ze blijken alweer zes jaar lang een innige apprelatie te hebben, zonder dat de secretaresse hiervan op de hoogte is. “Zij heeft mij op zijn telefoon geblokkeerd, dus nu spreken we via Line. We hebben natuurlijk een lange geschiedenis samen.”

Liefdesmissie geslaagd

De laatste vier dagen wandel ik samen met Thomas, een 36-jarige Duitser. Hij wil zijn hart meer openstellen voor andere mensen, zodat hij thuis meer vrienden maakt. Het is volgens hem hoog tijd dat hij zelf eens wat vaker het voortouw neemt. Een bekende uitspraak is dat de Camino je niet geeft wat je wilt, maar wat je nodig hebt. Bij Thomas komt dat mogelijk op hetzelfde neer.

Hij heeft zijn voornemen in concrete acties omgezet, want in de keuken van de albergue in Pontevedra vraagt hij mij of hij met mij mee mag naar de pelgrimsmis. En in Santiago wacht hij urenlang op het plein voor de kathedraal tot ik ein-de-lijk ben gearriveerd, zodat ik niet alleen aankom.

Bij aankomst voel ik me dankbaar voor Thomas zijn liefdevolle gebaren. Zonder dat hij het beseft, heeft hij mij hiermee ook geholpen. Hij heeft mijn pelgrimstocht verrijkt, net als de andere mensen die openhartig hun verhalen met mij deelden een etappe met mij meewandelden. Liefde manifesteert zich in vele gedaanten, maar de onderlinge verbondenheid die je op de Camino met medepelgrims ervaart, is werkelijk uniek en hartverwarmend.

Over de auteur

Maaïke van den Bosch besloot in 2022 tijdens [haar pelgrimstocht op de Camino del Norte](#) het roer om te gooien en als freelance tekstschrijver aan de slag te gaan. Na 23 jaar in loondienst als journalist te hebben gewerkt, ging ze een nieuw avontuur aan als zelfstandig ondernemer. Ze helpt ondernemers en organisaties meer zichtbaar te zijn door hun persoonlijke verhalen, medewerkersverhalen en klantverhalen op te schrijven. Daarnaast deelt ze op haar website www.maaikevandenbosch.nl geregeld gratis schrijftips.

Tags: [Blog Camino](#) [Camino Português](#) [Pelgrimstocht Santiago de Compostela](#)